

Amikor a „Vaskapu 2” nevet viselő építőtelep
párttitkára kora reggel beismerte, hogy azért itattak
bolgár Cabernet borral egész éjszaka s a hatalmas
görögdinnyeszüret is amiatt volt, nehogy eszembe
jusson átúszni a jugókhöz a túlsó partra
(ilyenkor, ha éberségről van szó, nincs mese:
könnyen ott rekedhettem volna fanatikus
patriotizmusuk fojtogató lidércálm-fogságában
a fellegekkel borított dákoromán ég alatt)
– zuhogott az eső, az éjszaka vihar lehetett (?) –,
szinte semmire nem emlékeztem; annál
dühösebben, fojtott indulattal szedtem össze a
holmimat, és megindultam, mint annak idején
a Don-kanyarban szétvert magyar hadsereg egyik
becsapott, hóbörgő bakája – az éhségnél csak
a félelem, a gyanakvástól kínzó kilátástalanság
volt nagyobb bennem –, megindultam a képzelt hó-
rengetegben. A lábnyomaim biztosan elárulnak,
gondoltam, ám vissza se néztem többet utána.
Elkeseredetten caplattam az irdatlan hómező
közepében, (akármelyik irányból rám lőhettek volna);
végül egy sötét sarokba csúsztam, a zötyögő személy-
vonat késtől hasított bőrülésén tértem magamhoz.
Dögmeleg volt és bűdösség, folyt rólam a víz (mint a
megolvadt hólé!), a legyek izzadt, alvástól ernyedt
pofámhoz ragadtak.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Lászlóffy Csaba

Látó Szépirodalmi Folyóirat